

Den lilla gatsångerskan : verklighetsbild /

Schwartz, Marie Sophie,

59 C Br.

Roman
Sax
(Pov.)
o

Den lilla gatsångerskan.

Verklighetsbild

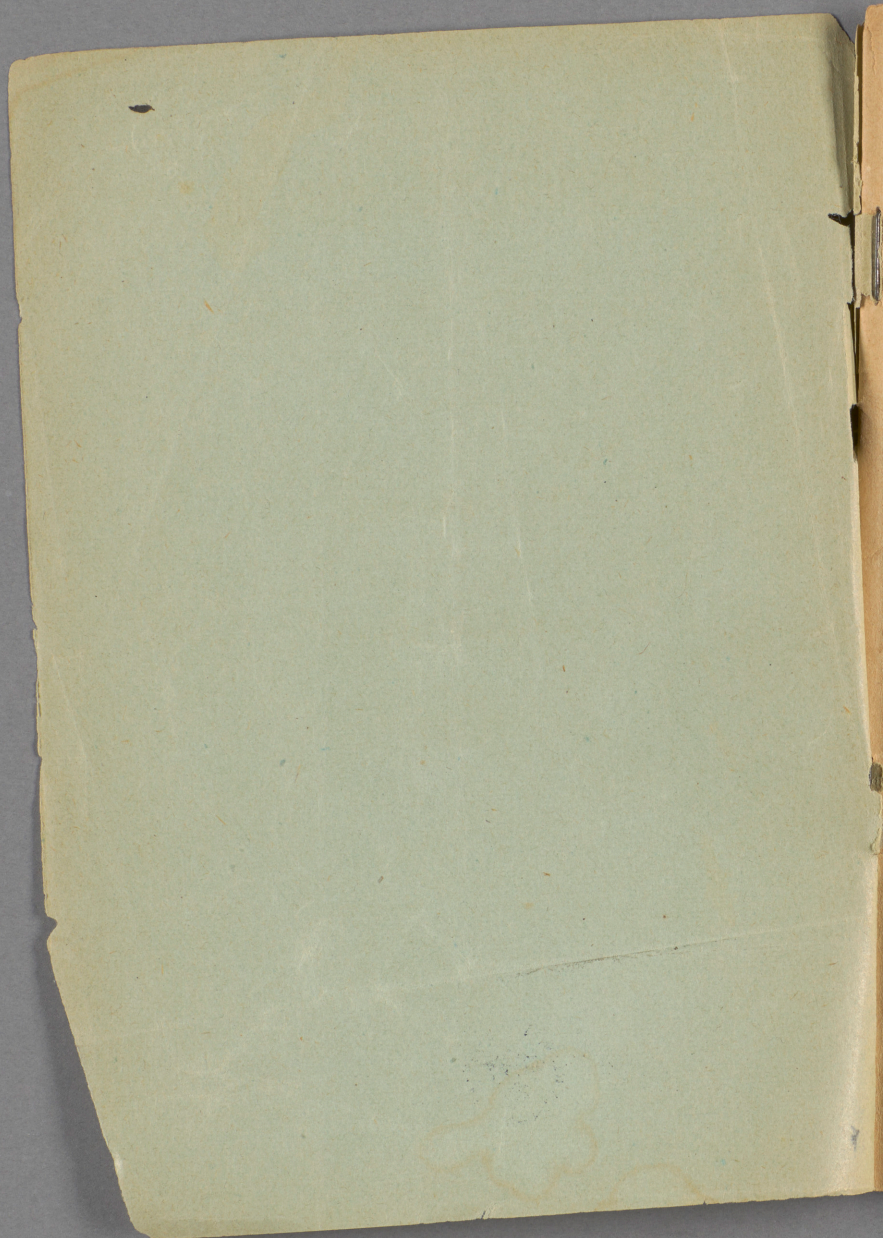
af

MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

MINNEAPOLIS, MINNESOTA, 1890.
SCANDIA PUB. & PRINTING CO.

40
279

Hemingsbald 1912

Den lilla gatsångerskan.

Verklighetsbild

af

MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

MINNEAPOLIS, MINN. 1889.

T. A. OLINS BOKTRYCKERI.

För omkring fjorton eller femton år tillbaka såg man dagligen en positivspelare, åtföljd af en liten flicka, vandra omkring på Stockholms gator. På större gårdar, på torg och i gathörn stannade han och vefvade på sitt positiv, under det flickan sjöng.

Barnet hade en klar, välljudande röst, och hennes sång inbringade vanligtvis en god skörd af slantar. Ibland såg man henne, iklädd en smutsröd kjortel och tegelfärgade triksåer, utföra några besynnerliga danser på den stenlagda danslokalen. När aftonen var slut, tågade positivspelaren med sin lilla flicka till slutet af Norrlandsgatan, der han gick in på — Hoppet, — en oansudlig krog, för att skaffa sig och sin lilla följeslagerska ett mål, hvarpå han som oftast tog sig ett rus, lemnade så positivet kvar i krögerskans våld och med den lilla flickan vid handen vacklade han af till Träsket, der han och barnet hade nattherberge hos en lumphandlare. Då dagen åter grydde, gingo positivspelaren och flickan tillbaka till krogen, der de togo något till lifs, och så ströfvade de sedan hela dagen kring staden.

Så hade deras lif förflutit, så långt barnet kunde minnas. Redan vid två års ålder lärde hon dansa af sin moder, som då följde fadren och sjöng till hans positiv och vid tre år började hon hoppa efter positivets toner.

Vid fem års ålder sjöng hon redan flere visor, och då modren vid den tiden dog, uppträdde den lilla såsom gatsångerska i den aflidnas ställe.

En sommareftermiddag — flickan var då omkring åtta år — hade fadren och hon begifvit sig ut till Djurgården. De hade stannat på slätten. Flickans röst var den dagen ovanligt klar och flere af de förbigående, hvaribland en äldre herre, hade stannat, för att lyssna till barnets sång. När den var slutad, gick hon omkring bland åhörarne, för att insamla belöningen derför.

Då hon kom till den gamle herrn, frågade han vänligt — Hvad heter du?

— Laura Amanda Cornelia Desideria Winberg, svarade flickan.

— Du är lika rik på namn som en prinsessa, sade mannen leende. Lefva dina föräldrar?

— Far står der vid positivet, vet jag, genmälde den lilla och tillade derefter, i det hon såg upp på den nyfikne frågaren: vill herrn ge mig en slant?

Den gamle mannen lade en silfverriksdaler på den lilla svarta tallriken.

— Har du ej någon mor? sporde han.

— Hon är död.

Med detta besked sprang flickan ifrån honom.

— Lala! ropade fadren.

Hon gaf honom de insamlade penningarne. Han räknade dem och kastade derefter åt henne några kopparslantar. Lala sprang till en månglerska, köpte sig några kakor och fortsatte med sorgslös min sin vandring på några stegs afstånd från fadren, under det hon mumlade på de köpta läckerheterna. Den gamle herrn såg efter dem och mumlade:

— Ett förunderligt vackert barn! Det är knappt möjligt, att den der karlen kan vara hennes dagars upphof. Fadren har ett så nedrigt och simpelt utseende, flickan deremot ett idealiskt rent och vackert ansigte.

Oktober månad hade inträdt. Det småregnade hela dagarne, men det oaktadt såg man Winberg vandra omkring med sitt positiv, och Lala sjöng mildt under regn och blåst.

En dag — det led mot skymningen — stannade Winberg vid hörnet af Riddarhustorget och Myntgatan.

De fula dagarne hade haft till följd, att inkomsterna för sången och musiken varit klena, och Winberg hade icke haft mycket att lefva af, än mindre att supå på.

Han slängde med ett enda tag af sin högra hand Lala upp på positivet, der hon alltid stod då hon sjöng.

Flickan var genomvåt och frös, rösten saknade all sin klang, och dansande började hon:

„Ur stormarne ser jag en aflägsen hamn”.

— Hva' nu, din lilla satbyting, vill du sjunga ordentligt eller . . . röt Winberg med hes och rå stämma; men tystnade tvärt, då en gammal herre stannade och tog fram sin börs.

— Låt bli att sjunga i dag, sade herrn och gaf barnet två stora silfverslantar. Gå hem med barnet, tillsade han Winberg, och laga att det får mat och torra kläder.

Här har ni litet för er om ni gör som jag säger.

Han gaf äfven positivspelaren ett par större silfvermynt. Denne grinade, aftog mössan och menade att han gerna efterkom herrns vilja, för både han och flickungen voro utsvultna efter som de icke fått något guds-lån på hela dagen.

Winberg tog positivet på ryggen, Lala bocken och så ämnade de begifva sig i väg, då herrn hejdade dem med frågan:

— Hvar bor ni?

— På krogen "Hoppet" är jag väl som mest, blef positivspelarens svar.

Ett par rykande talgdankar upplyste "Hoppets" mörka, låga och nedrökta krogrum, då Winberg och Lala stego dit in. På disken satt en stor svart katt hopkruppen och spann med halft tillslutna ögon; innånför disken befann sig en storväxt qvinna.

— Hvad tänker han på, som har ungen ute i tocket här väder? sade hon vänd till de inträdande. Han är då en riktig rackare till far, som kan låta pyret traska ut i regn och smuts. Jag har ju sagt honom, att han skall låta bli att drifva omkring gatorna med henne, när det är som i dag.

— Se så, se så, mutter lilla, icke något gräl på lördagsqvällen, för nu skall här lefvas glada lifvet. Hit med bränvin åt mig och litet glögg och mat åt ungen, så kryar hon väl upp sig.

Winberg slog sig ned vid ett af borden bredvid disken och dängde mössan på en stol bredvid.

Utan att helsa eller säga något, kröp Lala upp på bordet och satte sig der.

Krögerskan bar fram ett kvarter bränvin åt Winberg och mat för honom och flickan.

— Du är ju som en sylta, ditt usla kräk, sade hon till Lala, och fryser gör du så tänderna skallra. Tag af dig de sura trasorna, så skall jag låna dig några torra slarfvor tills dina få torka,

— Jag vill icke låna något, svarade barnet, utan hon kan ge mig glögg, som far sa'.

Den lilla löste af sig den våta duken, hon hade på hufvudet och den något slarfviga schalen, som var knuten omkring lifvet, hvarefter hon med stor glupskhet började äta den föga aptitliga maten.

Krögerskan återvände till disken, slog en jungfru bränvin på ett sprucket tefat, lade litet socker deruti och tände så eld derpå. När det brunnit en stund, släcktes lågan och det varma bränvinet slogs uti en kopp och räcktes öfver disken åt Lala, som i ett andedrag tömde innehållet. Några flere gäster inkommo, och krogrummet var snart uppfyllt af folk.

Lala satt qvar på bordet, vaggande fram och tillbaka med halfslutna ögon.

Skrålet på krogen, svordomar, dunsterna af den föga lockande maten, bränvinsångor och tobaksrök, allt tycktes försvinna för den lilla flickan, som, sedan hon ätit och förtärt det varma bränvinet, var försatt i ett tillstånd mellan sömn och vaka.

Fram emot natten uppstod ett häftigt slagsmål mellan gästerna på Hoppet. Det starka oväsendet väckte slutligen barnet ur hennes dvallika tillstånd. Utan någon förskräckelse såg hon upp och betraktade helt likgiltigt det vilda uppträdet, hvaruti fadren äfven deltog. Då oväsendet, skriket och svordomarne blefvo allt för vilda, ljöd en skärande och gäll röst:

— Polis!

Dörren öppnades och tvänne polisbetjenter inträdde.

Man hade utdelat knifstygn, och de oregerligaste måste krypa i kurran.

Winberg var ibland dessa. Icke ens detta rörde den lilla flickan, hvilken qvarsatt på bordet och med sitt

vackra, bleka ansigte, omgifvet af det gyllene håret, liknade en engel, hvilken af misstag förirrat sig till detta tillhåll för råa utsväfningar.

— Nu får väl far din, den kanaljen, sitta inne någon tid, utlät sig krögerskan. Den skojar'n kan då aldrig låta bli att supa och slåss.

— Nå, då stannar jag här tills han kommer ut, inföll Lala och sammanrullade schalen, för att af den göra sig en hufvudkudde.

— Och det tror du din rackareunge, att jag går in på skrek krögerskan.

— Åh, nog gör ni det, svarade barnet och redde sig en bädd i ett hörn af krogen. Jag här ju alltid varit här, när han setat inne. Ni kan för resten gifva mig mera glögg, för nu fryser jag igen.

Krögerskan utöste en hop otidigheter öfver det stackars barnet, under det hon tillagade den begärda glöggen åt den lilla, som syntes aldeles känslolös för hennes komplimanger. Sedan Lala förtärt drycken insomnade hon, krogen stängdes och allt blef tyst.

Morgonen derpå, sedan krögerskan på Hoppet gifvit de första gästerna, hvad de begärde, och krogen ånyo blef tom, erinrade hon sig Lala. Flickan qvarlåg i sin vrå, försänkt i orolig sömn, hvarunder hon talade osammanhängande ord.

— Det usla kräket är bestämdt, sjukt, ropade krögerskan. Jo, det var en fanders historia. Spring genast, Stina, till gevaldigern här bredvid och säg, att han får forsla af med ungen till lasarettet.

Stina rusade mot dörren, men i detsamma öppnades den utifrån och en äldre herre stod på tröskeln. Han frågade efter positivspelaren Winberg.

— Den rackarn sitter i kurrån, svarade krögerskan. Pigan hade stannat innanför dörren med gapande mun

— Än hans lilla flicka, hvar är hon?

— Det kräket ligger der, genmälde krögerskan och pekade åt vrån, der Lala befann sig. Hon är sjuk, och jag har fått henne på halsen.

Krögerskan gick fram till Lala, fattade henne om armen och ropade hennes namn; men ett sakta qvidande var det enda svar hon erhöil.

Den gamle herrn frågade, hvad man ämnade göra med den stackars flickan och fick då veta, att krögerskan ämnade låta polisen skaffa henne in på sjukhuset.

Då förklarade den främmande, att han ville taga hand om henne till dess fadren kom ut.

Några minuter derefter befann hon sig också i ett åkdon vid sidan af den gamle herrn, som förde henne till ett vackert hus vid Göthgatan.

Mannen hade till krögerskan lemnat sitt adresskort: doktor Grabbe, boende i huset N:o 00, Göthgatan, för att tillställas flickans far.

I flere dagar fortfor Lala att icke hafva någon reda på sig. Hon hade häftig feber och yrsel. Den goda vård hon åtnjöt hos doktorn, som sjelf skötte henne, gjorde likväl, att sjukdomen på sjunde dygnet antog en mildare karaktär. Febern minskades och yrseln upphörde.

Det var en klar höstdag, då Lala vacknade med rediga tankar och blickade undrande omkring sig.

Hon låg i en säng med snöhvita omhängen och befann sig i ett rum, så grannt, tyckte hon, att hon aldrig kun-

nat föreställa sig något dylikt. Hon kände sig förskräckt och började gråta. Hon kunde icke fatta hvad hon såg och räddes för det hon icke förstod.

Doktorn inträdde. Lala igenkände herrn, som gjort henne så många frågor på Djurgården och som gifvit henne och fadren silfverslantarna sista gången hon sjöng. Doktorn omtalade nu, att fadren fontfarande satt häktad, att doktorn fört henne såsom sjuk från krogen "Hoppet", och att hon skulle stanna der hon var, till dess fadren blef fri.

Lugnad af denna förklaring, började Lala närmare betrakta det rum, der hon befann sig. Den stackars flickan hade aldrig haft något hem, aldrig förr hvilat i en ordentlig bädd, aldrig med ömhet omhuldad. Hon kände sig också i början fullkomligt främmande i sina nya förhållanden.

Efter fjorton dagar var Lala åter frisk. Hon hade fått snygga, vackra kläder, fick gå omkring i doktors våning, men icke ut på gatan. Lala längtade icke heller dit. Hon fann det så roligt att slippa frysa och svälta och så var hon så trött efter sjukdomen, att hon tyckte mest om att få sitta inne hos doktorn och undra på allt det besynnerliga hon såg.

Ombytet från brist och elände till bekvämlighet och öfverflöd hade skett så plötsligt, att hon icke så snart kunde införlifva sig dermed. Hon kunde också hela timmar sitta och tänka på huru det varit och huru det nu var. För hvarje dag som förflöt föreföll det henne allt underligare, att hon kunnat lefva så som hon gjort, då man kunde hafva det så bra, som hon nu hade det.

En månad förgick utan att Winberg hördes af.

En morgon läste doktorn bland rättegångs- och polia-

saker, att den för gräl och slagsmål å krogen Hoppet häktade Winberg återfått friheten.

Doktorn lade ifrån sig tidningen och ropade på Lala.

— Din far är fri och skall kanske redan i dag komma för att af mig fordra igen sitt barn;

Vill du då återvända till honom?

Lala blickade på doktorn med sina stora blå ögon, hvilka fylles af tårar. Hon tänkte på krogen, på deras herberge, på de smutsiga gatorna, der hon, skälfvande af köld, skulle sjunga för gatpojkarne.

— Du vill icke, kan jag se, återtog doktorn. Nå vill du stanna hos mig?

— Ack ja, hviskade Lala och log genom tårarne.

— Godt, du skall icke heller lemna mig. Säg mig nu, var din far elak, eller höll han af dig?

— Höll af? upprepade Lala och såg undrande på doktorn.

Doktorn sökte göra begripligt för henne, hvad han menade och lyckades äfven. Lala trodde icke, att fadren höll henne särdeles kär, men icke heller hade han varit elak. Ibland hade han slagit henne då han var full men högst sällan då han var nykter.

Lala hade slutat att skildra huru fadren behandlat henne, då den gamle betjanten kom in och underrättade doktorn, att en karl, som såg ut som en tiggare, önskade tala vid honom. Doktorn gick ut, och lilla Lala började rysa.

— Lala, hade doktorn sagt, då han aflägsnade sig, det är troligen din far.

Så var det äfven.

Samtalet emellan doktorn och positivspelaren blef långvarigt. Det var icke någon lätt sak att öfvertala fadren att lemna ifrån sig barnet. Winberg förklarade

helt oförstådtt att nog kunde doktorn få behålla flickan, om icke det vore för förtjensten, ty när Lala blef större, skulle nog hennes vackra ansigte inbringa bra med pengar.

Doktorn, som insåg att faderskärleken hos positivspelaren endast var egennyttja, började nu köpslå om barnet. Det lyckades bättre. Mot en viss summa årligen, den Winberg fick lyfta månatligen, försålde han sin enda dotter till doktorn och förband sig att åt denne afstå alla fadersanspråk på henne. Doktorn gjorde också till vilkor, att om Winberg på något sätt sökte göra sin fadersrätt gällande, skulle han genast mista understödet.

Sedan affären var uppgjord, yttrade doktorn:

— Ni vill väl se flickan och säga henne farväl, i fall hon och ni icke mera träffas.

— Åh, det kan vara sak samma, menade Winberg; då vi icke skola vara ihop, så är det så godt att vi ä' skilda först som sist.

Doktorn hade emellertid öppnat dörren och ropat på Lala. Darrande och gråtande inträdde hon i salen, der fadren satt på en stol vid dörren. Då han fick se Lala, utbrast han:

Det var raggen, unge, hvad du blifvit fin; men icke var det värdt att gråta, för att du icke får följa mig.

Du har det nog bra här, och så får far din litet att lefva af och slipper dragas med dig. Adjö med dig nu, jag kommer väl icke hit så snart.

Han nickade åt flickan och gick derefter sin väg.

Dagen derpå lemnade han doktorn hennes dopattest.

Denne hade hela tiden varit öfvertygad om, att Winberg icke var flickans fader; men då han fick attesten, fanns icke mera något tvifvel. Lala var dotter af Ludvig Winberg och dennes hustru Laura Schulz, en tyska

som kommit hit öfver såsom gatsångerska och slutat såsom positivspel~~ar~~hustru.

Doktor Grabbe hade varit gift, men blifvit enkling och hade egt en dotter, som han förlorat genom döden, så att Lala blef honom en ersättning för de lidna förlusterna. Doktorn var gammal och rik och hade upphört att praktisera.

Sex månader efter det Lala blef af doktorn upptagen, flyttade denne från hufvudstaden och bosatte sig på en egendom, kallad Sköndal, belägen i Södermanland.

På Sköndal, omgifven af en romantisk och vacker natur, uppfostrades den lilla gatsångerskan. Doktorn, som dag från dag fästade sig allt mer och mer vid henne, egnade sig uteslutande åt flickans danande till en god, älskvärd och bildad qvinna. Hon var hans ögonfägnad, hans glädje. Hon ansågs allmänt för hans dotter, och den svagaste far hade icke med större ömhet kunnat vårda sitt barn än doktorn omhuldade Lala.

Hon egde också den älskligaste natur. Utan att besitta några öfverlägsna själs~~af~~vor, hade hon ganska godt förstånd och stor lätthet att lära; men det man älskade hos henne' var egentligen det milda lynnet, det goda hjertelaget och det hängifna i hennes karaktär.

Lala var vacker som en engel, god och from som ett helgon; men med allt detta hvilade det öfver hennes själ en skugga af vemod, ett strömoln, som hindrade ungdomsmodet och ungdomsglädjen att lysa med oförminskad glans. Detta moln var ett sorgligt minne af hennes barndomsdagar, som icke ville lemna henne, utan likt en dyster skugga följde vid hennes sida.

En gång hade Lala frågat doktorn efter fadren och då fått till svar:

— Då jag upptog dig, mitt älskade barn, anslog jag åt din far ett årligt underhåll och placerade en summa för hans räkning hos grosshandlaren E—g. Räntan på denna summa tillfaller honom, så länge han lefver och ej uppsöker dig. När din far icke mera är till, blir kapitalet ditt.

Vid sexton års ålder skulle Lala beredas till sin första nattvardsgång.

Doktorn hade beslutat att vid detta tillfälle adoptera henne. Han hade just aftonen före den dag, då han ämnade utföra sitt beslut, talat med Lala derom. En vacker och rörande scen egde rum mellan fosterfadren och fosterdottren. Då de något sent på aftonen åtskildes, höll gubben sin älskling länge slutet till sitt bröst och sade i det han kysste henne på pannan:

— Haf tack, mitt ljufva barn, för det du gjort min lefnadsafton så ljus.

Om natten insjuknade doktorn helt häftigt; på sjunde dygnet, och innan han hunnit göra någon disposition till Lalas förmån, afled han.

Aflägsna släktingar kommo nu för att dela förmögenheten. De visade Lala likväl den välviljan att låta henne och hennes lärarinna qvarstanna på Sköndal till dess den unga flickan gått och läst.

Sedan hon var konfirmerad, erhöll hon genom sin fosterfaders släktingars försorg en plats såsom guvernant hos brukspatron Nennes.

De gäfvö henne dessutom åtskilliga klenoder af värde till minne af fosterfadren, samt ett tusen riksdaler, dem Lala i händelse af behof kunde lyfta, men som eljest skulle förräntas för hennes räkning, och ifall de

fingo stå orörda tillförsäkra henne en liten årlig ränta att lefva af på ålderdomen.

Den lilla gatsångerskans lif hade nu för andra gången bytt gestalt. Ifrån att vara en rik mans fosterdotter, hvars minsta önsknningar uppfylldes, blef hon en berömd person i en stolt och rik familj.

Lalas sorg öfver förlusten af fosterfadren var så stor, så genomgående, att den icke lemnat någon känsla kvar för vexlingen i hennes öde. Med stilla ödmjukhet fogade hon sig i förändringen och sökte att så samvetsgrant som möjligt fylla sin plats, för att göra heder åt den aflidnes uppfostran. Hon blef snart en favorit inom den rika familjen, som egde tillräcklig bildning, för att kunna uppskatta hennes värde. Från att i början behandlas såsom en person utom familjen, blef hon så småningom bemött såsom en medlem deraf.

Lala hade innehaft denna plats något öfver ett år, då brukspatronens brorson, filosofie-kandidaten Anton Nennes, kom till farbroderns hem, för att gästa der öfver sommaren.

Brukspatronen hade icke några egna söner, utan endast tvenne små döttrar; detta gjorde, att han visade den manliga representanten af sitt namn mycken välvilja. Det syntes tydligt, att han vid sin död ämnade lemna brorsonen en icke ringa arfvedel.

Anton blef redan vid första anblicken frapperad af Lalas ovanliga fägring och intagande väsende. Den dagliga sammanvaron minskade ingalunda det intresse han fattat för henne vid deras första sammanträffande.

Dag efter dag växte detta och utvecklade sig till en lika djup som allvarlig kärlek.

Han älskade henne med den första kärlekens hela styrka. Alla sågo det; men hans läppar tego likväl dermed.

En dag lät brukspatronen kalla brorsonen till sig och föreslog honom att göra en resa till utlandet på ett år.

Han, farbrodern, skulle bekosta resan. Anton svarade att han icke vore hågad att företaga den förr än han avslutat sina studier. Farbrodern ryckte nu fram med skälet, hvarför han önskade att Anton skulle resa; han fruktade nämligen för den böjelse Anton fattat för Lala.

— Ehuru stort värde jag sätter på mamsell Winberg, utlät sig brukspatronen, får jag bestämdt förklara mig emot möjligheten af en förening mellan dig och henne. En Nennes gifter sig icke med en fattig guvernant, vore hon än en aldrig så utmärkt personlighet.

Anton teg; men på det högburna hufvudet märktes, att farbroderns ord icke hade någon annan verkan, än att reta hans stolthet.

Augustisolen var i nedgående, då en flock ungdom samlades på gården på Carlslund. Anton Nennes och Lala befunno sig midt i klungan. Man öfverlade om någon lek. Öfverläggningen afbröts derigenom, att grindarne öppnades och en groflemmad karl med positiv på ryggen och en markatta på axlen kom in på gården.

— En positivspelare! utropade ett par unga flickor, och allas ögon riktades på den inträdande.

Lala hade blifvit blek om kinden och fattade häftigt i den henne närmast ståendes arm, för att hålla sig up-

pe, så skälfdde hennes knän. Det var Anton hon varit till sitt stöd.

— Mamma, mamma! ropade de båda små fröknarna Nennes och ilade bort till brukspatronessan. Gif oss några slantar, så få vi se markattan göra konst.

Fru Nennes vände sig till brukspatronen, som lemna-de sina döttrar några silfvermynt och tillsade dem att visa karlen till köksbyggnaden, sedan de haft tillräckligt nöje af markattans konstproduktioner.

Mannen hade emellertid satt ner sitt positiv helt nära ungdomen. Allas blickar voro riktade på honom.

Det var icke någon mera än Anton, som gaf akt på Lala, hvilken alltjemt med sin hand omslöt hans arm och stirrade på positivspelaren.

Nu började denne sin musik, och markattan intog den plats, Lala fordom haft, då hon sjöng för Stockholms gatpublik. Hon hörde icke, att Anton med orolig röst frågade, huru det var med henne; hon såg icke alla de konst, markattan gjorde; hon var förflyttad tillbaka till sin bedröfliga barndom.

Allt detta elände, hvaraf hon då varit omgifven, all den förnedring hon lefvat uti, de råa krogscener, den moraliska och sedliga smuts hennes barnaögon fått skåda, allt framstod för hennes själ, och hon tänkte med rysning på huru hon, ett barn redan hade lärt sig att med bränvin döfva de kroppsliga smärtorna och i ruset glömma huru illa hon for. Krogrummet på "Hoppet", der hon brukade få hvila, stod nu lifligt för hennes minne. Lalas tårar runno, utan att hon sjelf märkte det. Huru djupt kände hon icke i detta ögonblick sin skuld till den affidne fosterfadren, som ryckt henne från allt detta elände och gifvit henne kunskap och begrepp om rätt och orätt.

Hon släppte nu Antons arm, drog en djup suck och for med näsduken öfver det i tårar badande ansigtet.

— Hvad är det, som upprört er? hviskade Anton.

I detsamma fästades positivspelarens ögon på den unga, guldlockiga flickan, som vid sju-tton år var alltför lik det åttaåriga barnet, att icke fadren skulle känna igen henne.

— Hvad skock millioner ser jag! skrek den halfrusige landstrykaren, är det icke min tös som står der, fin och fager, alldeles som en herskapsfröken. Se så, Lala, kom fram och hälsa på din far; det var icke i går, vi råkades.

Allas blickar riktades på den unga flickan.

De unga tärnorna drogo sig åt sidan, liksom rädda att stå Lala för nära, de unga männen lorgnerade henne, för att riktigt kunna se intrycket af positivspelarens helsning. Lalas ansigte var nu lungt. Hon gick fram till fadren, räckte honom handen och sade, utan någon darrning i rösten:

— Ja min far, det är längesedan vi sågo hvarandra.

Anton erfor en så djup känsla af beundran och deltagande, att han velat störta fram och utropa:

— Lala, ni är en engel.

Han var emellertid den ende, som så uppfattade denna scen. Brukpatronen gjorde det icke, utan kom fram till positivspelaren och Lala, sägande:

— Detta är icke rätta platsen för dylika scener; mamsell torde aflägsna sig och taga den der karlen med sig i köksflygeln.

— Om ni behagar, mamsell Winberg, så står mitt rum till er disposition, inföll Anton, som nu stod vid Lalas sida.

— Min brorson, du glömmet dig, afbröt honom bruks-
patronen.

Den här karlen lemnar genast Carlslund och mamsell
är med i dag entledigad från sin plats.

I nästa ögonblick vandrade Winberg bort ifrån det
stolta herresätet ledsagad af Anton; Lala var på sitt
rum, för att packa in sina effekter. Det började skym-
na, då någon knackade på hennes dörr. Hon öppnade.

Det var Anton. Han kom för att underrätta henne,
det fadren var inlogerad hos en bonde i närheten af
Carlslund.

Lala tackade honom för hans godhet och det delta-
gande han visade henne; men bad honom sedan lemna
henne.

— Vi träffas i morgon, innan ni reser, sade Anton,
och då, mamsell Widberg, skall ni gifva mig del af
plan för framtiden. Tillåt mig hoppas, att ni alltid
skall betrakta mig såsom en er tillgifven vän.

— Ja, det skall jag, stammade Lala.

Morgonen derpå, då Anton i dagningen vaknade, var
Lala redan borta från Carlslund. Hon hade kvarlem-
nat ett bref till honom, hvaruti hon uttryckte sin tack-
samhet för hans deltagande, men bad att han skulle
glömma henne.

Lala hade om aftonen lemnat Carlslund och begifvit
sig till den bondgård, dit Anton fört hennes far; men
den gamle positivspelaren hade icke stannat der, utan
bedt bondhustrun säga den som kom att söka honom,
att han icke hade något otaladt med den personen.

När höstterminen inbröt och Anton efter flere miss-
lyckade försök att få reda på hvart Lala begifvit sig,

anlände till Upsala, återfann han henne såsom underlärarinna i en mindre flickpension derstädes.

I glädjen att återse henne, förrådde han den känsla, som fästade honom vid henne. Han erbjöd Lala sin hand och sitt hjerta; men den unga flickan afslog anbudet. Hon ville icke att han skulle binda sitt öde vid en person, som blifvit bortjagad från hans farbrors hus.

Anton förklarade då beslutsamt, att hon eller ingen skulle blifva hans maka.

— Aldrig, svarade Lala, skall jag förena mitt öde med någon mans, så länge min far lefver.

Tvåne år gingo, utan att Anton, som blifvit lärare vid skolan i Upsala, kunnat rubba Lalas beslut. Han visste att hon älskade honom; men hon kunde icke förstå att blifva hans maka. Sådan var deras ömsesidiga ställning, då Lala en vårmorgon väcktes af ett positiv.

I ögonblicket var hon vid fönstret. Der stod en gammal, i trasor höljd karl och vefvade på ett positiv.

Han såg sjuk och eländig ut. Det var hennes far.

Hon ilade ned på gården.

Då han fick se Lala, muvlade han:

— Jag vill dig ingenting; om jag kännes vid dig, så kan jag förlora mina pengar.

Lala försäkrade, att han icke skulle förlora en skilling och frågade honom med rörelse, om hon icke kunde göra något för honom.

— Gif mig en sup och skaffa mig en bädd; det är allt.

Lala omtalade nu i korthet sin historia för pensionsfrun, som genast skickade bud efter magister Nennes.

Vid middagstiden var den sjuke positivspelaren intagen på sjukhuset.

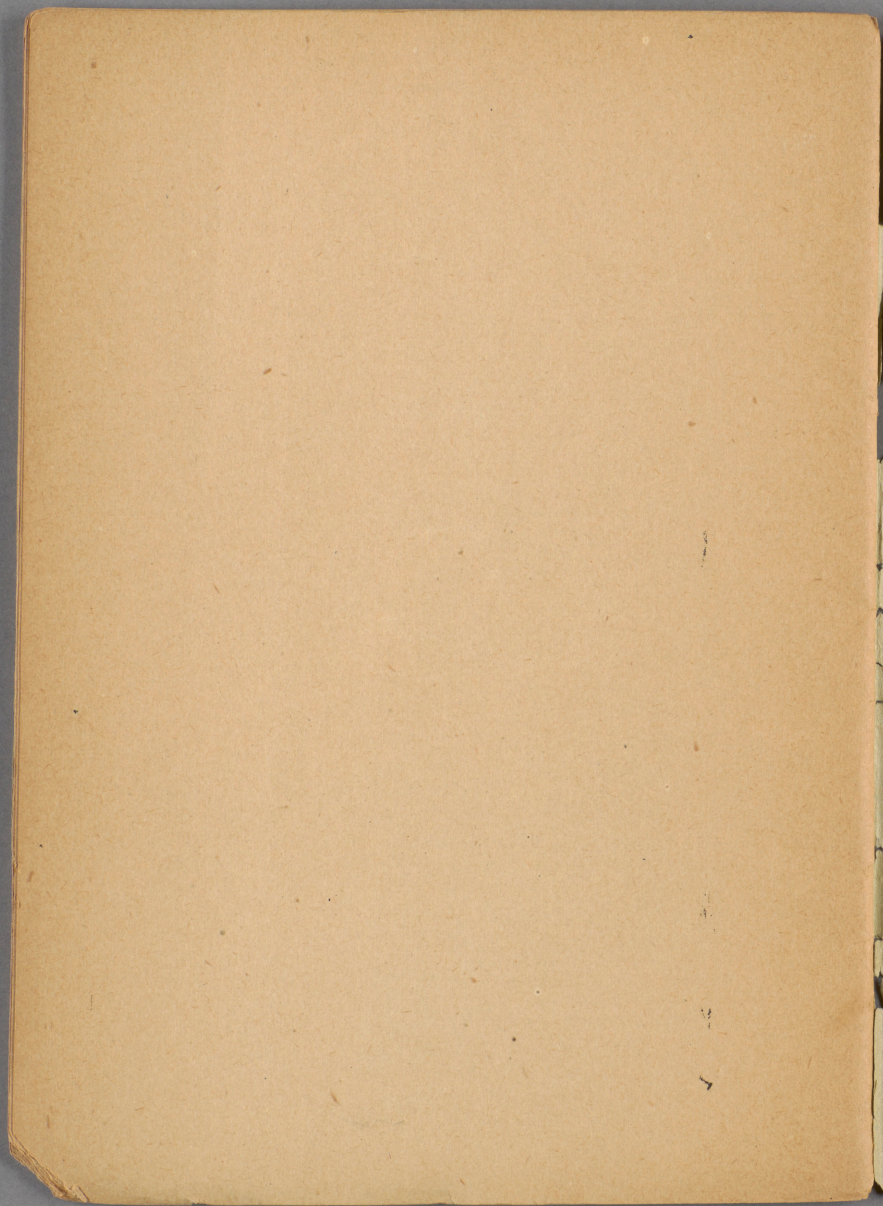
Tre veckor derefter jordades han, och året derpå räckte Lala Anton sin hand. Det lilla kapital, hon ärft efter fadren, blef en god hjelp för de nygifta, som utan öfverflöd, men utan bekymmer, njöto af all den lycka, kärleken kan skänka.

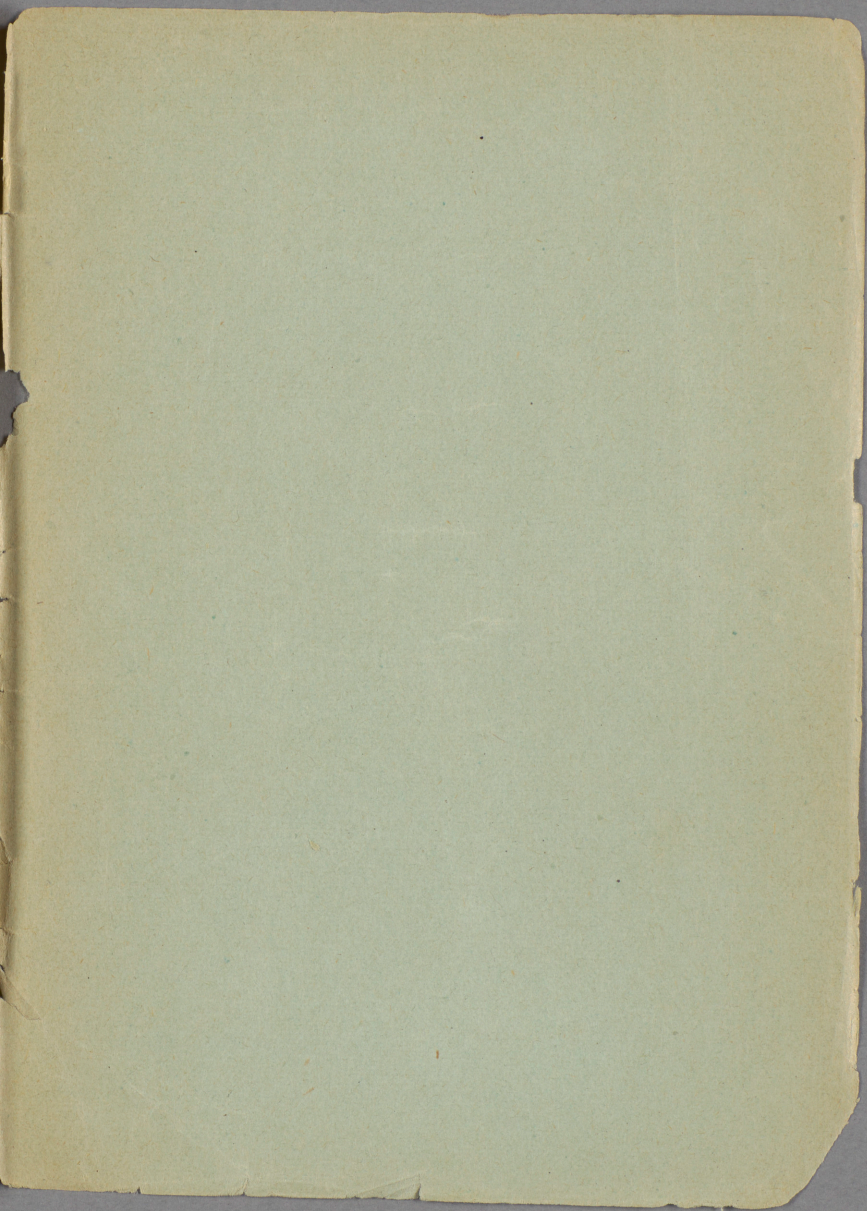
Året efter deras giftermål, kom brukspatronen sjelf för att försona sig med sin brorson, och nu blef Lalas lycka fullständig.

Följande svenska böcker äro utkomna på **Scandia Pub. & Printing Co:s** förlag:

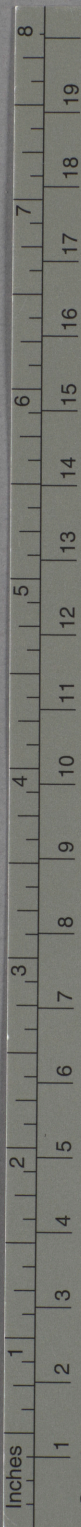
Waldemar Klein, af E. Flygare-Carlen.....	35c.
Vågornas hemlighet (öfvers.).....	10c.
Till Lifvets Slut, (").....	25c.
Hans Lifs Demon (").....	20c.
Kärlek och Brott (").....	30c.
En Skymningsstund, af Pehr Thomason...	10c.
Markisinnan de Cireix.....	15c.
Elna, af Marie Sophie Schwartz.....	10c.
Den Lilla Gatsångerskan, af d:o.....	10c.
Kardinalen i Torpa, af G. Starbäck.....	10c.
Professor Baffins äfventyr, humoristisk roman, (öfvers.).....	20c.

Alla dessa böcker sändas portofritt mot ofvanstående belopp.

Penningeförsändelser böra helst ske genom post- eller express money order eller registreradt bref. För mindre belopp mottagas äfven 1- och 2-cents frimärken.

Adressera alla bref till

Scandia Pub. & Printing Company,
Cor. Wash. & 13th Ave., South,
Minneapolis, Minn.

Centimetres **TIFFEN® Color Control Patches** © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black